

KERTÉSZ RÓBERT:

„MA MÁR NEM CIKI PARASPORTOLÓNAK LENNI,
SŐT, EGYRE INKÁBB MENŐ!”

SZERZŐ:

OLÁH ANDREA

MRSZ kommunikációs vezető

Óvodás kora óta sportol, és bár 11 évesen egy súlyos bal-eset következtében gyakorlatilag megváltozott az élete, továbbra is a mindent jelenti számára a sport, melyhez ezer szállal kapcsolódik. Múltja, jelene, jövőbeli tervei és a munkája is a sporthoz kötődik, sőt. Elmondása szerint éppen ez adott neki választási lehetőséget: amikor egy szerpentinben kanyargó buszon ül az ember, dönthet, hogy a sziklafalat nézi, vagy inkább a táj szépségében gyönyörködik. Ő utóbbit választotta, az önfogadás, valamint a családja és a barátai támogatása segített neki talpra állni. Nem tagadja, hogy vannak nehéz napjai, olyankor Kenyeres András Győztes gondolkodás című könyvével próbál átlendülni a holtpontra. Nagyinterjú.

Kertész Róbert 1997-ben született Nyíregyházán, Deme-cserben nőtt fel, de élt Pécsen is, majd családjával vissza-tért a szülővárosába, 20 éves kora óta pedig Budapest az otthona. Már gyermekkorában is szenvedélye volt a sport,

úszott, kézilabdázott és profi sportoló szeretett volna lenni, ám 2008-ban egy súlyos motorbaleset megváltoztatott mindent. Elveszítette a bal lábát, azonban ez sem tudta megakadályozni az álmai megvalósításában. Jobb lábán tetoválások, szimbólumok őrzik a történetét, ő maga pedig parasportolóként éli a mindennapjait és gyerekeket edz. A röplabdásport egyik fellelegvárában, Olaszországban légióskodik, óriási Nápoly-drukkernek tartja magát és minden vágya paralimpián részt venni. A magyar férfi ülőröplabda-válogatott kiválósága, 2019-ben, majd 2021-ben is a legtöbb pontot szerző játékos lett az Európa-bajnokságon, 2022-ben Nemzetek Ligáját és B-divíziós Európa-bajnokságot nyert, és mindamellett, hogy újfent a legponterősebb lett, őt választották a kontinensviadal MVP-jének. Idén nyáron hazai rendezésű kontinensbajnokság vár rá és a magyar válogatottra, melynek július 28. és augusztus 2. között a folyók és a találkozások városa, Győr ad otthont és amellyel még közelebb hozná a sportágat és a parasportot az emberekhez.

Lássuk a kezdeteket... Mikor és hol, hogyan kezdődött a kis Kertész Robi sportmúltja?

Már gyermekként is közel állt hozzám a sport, úszással kezdtem, majd jött a kézilabda, de 2008-ban egy balesetben elvesztettem a bal lábszáram a térdem alatt. A karrierem ekkor kezdődött, megismerkedtem a sportággal és a nyíregyházi Piremon SE parasportolója lettem. Először szerintem „rekreációs” céllal csábítottak le, hogy hasonló sorsú emberek között legyek, a családom pedig természetesen támogatta az ötletet, ezért elmentem néhány edzésre. Érdekes volt friss sérültként, gyerek fejjele egy ilyen közegbe belecsöppenni, de sokat segített a rehabilitációmban. Nagyon megtetszett a játék, ám addig semmit nem tudtam a röplabdáról és az ülőröplabdáról sem. Az első két év igen nehézkesen is ment, kis pufi gyerkőcként szó szerint gurultam a pályán, majd miután sikerült az alapokat elsajátítanom, elkezdtem élvezni a játékot. A csapattársaim között voltak sérült és ép röplabdások, akiktől rengeteget tanultam, ez pedig meghozta a kedvemet a versenysporthoz is. Ezután más parasport már hiába is jött volna velem szembe, szerelmes lettem a sportágba. 2015-ben behívtak a válogatottba, ami gyerekként hatalmas élmény volt számomra. Évekig a pálya széléről figyeltem az eseményeket, mégis óriási megtiszteltetés volt a keret tagjának lenni!

Miként folytatódott?

Az évek során a válogatottal több szép eredményt is elértünk, a Mozdulj SE együttesével pedig BL-bronzérmet nyertem. Ekkor figyeltek fel rám külföldi alakulatok és érdeklődni kezdtek irántam. Jelenleg az olasz Nola Citta dei Gigli csapatában játszom, ahol ez a második szezonom. Nagyon megtisztelő, hogy parasportolóként Európa egyik kiemelkedő csapatában légióskodhatok.

Hogyan jött a lehetőség? Milyenek voltak az első benyomásaid a klubról, a csapattársakról és a sportágot körülvevő miliőről?

Az előző Európa-bajnokságon – melynek az olaszországi Caorle adott otthont – keresett meg a jelenlegi csapatom edzője. Akkor még csak beszélgettünk és feltételeken merült fel, hogy csatlakoznék-e hozzájuk. Természetesen nem kellett sokáig gondolkodnom. Nagyon nagy szeretettel fogadtak, a hangulat családis, a dél-olasz men-

talitás pedig megunhatatlan. Azóta barátságok is szövődtek, én pedig szép lassan Nápoly-drukker lettem – én, aki korábban még a focit sem igazán nézte!

Hogy érzed magad Olaszországban?

Mit is mondhatnék? Olaszország a röplabda egyik fellegrára és ehhez méltóan kezelik az ülőröplabdát is. Amikor először utaztam Nápolyba, hogy aláírjam a szerződésemet, teljesen ledöbbsentem. Az érkezésünk után sajtótájékoztató és rengeteg érdeklődő fogadott bennünket. Hihetetlen élmény volt, hirtelen úgy éreztem magamat, mint a nagyok, kamerák ösztüze, interjúk és kíváncsi újságírók. Ott egyre több figyelmet kap a parasport. Szóval nagyon jól érzem magam és bátran kijelenthetem, hogy talán még soha nem voltam ilyen formában, mint most! A válogatott és a klub közötti közös munka és együttműködés is példaértékű. Lassan a szezon végéhez közeledünk, a négyes döntőben már biztosan ott vagyunk, valamint hamarosan megkezdődik a Bajnokok Ligája-szereplésünk is, amit izgatottan várók.

(Interjúnk még az BL-finálé és az olasz bajnoki négyes döntő előtt készült. Robi és csapata a BL-ben negyedik lett, a bajnokságot pedig megnyerték. A magyar ülőröplabda-válogatott kiválóságát mindkét esetben a legértékesebb játékosnak – MVP – választották! – a szerk.)

Miben más az ottani szemlélet, a felkészülés vagy a versenyrendszer, mint idehaza?

Talán a játékosok hozzáállása és a sport iránti alázata az, amit kiemelnék. Egy apró, ámde sokatmondó példa: edzések előtt már egy órával ott vannak a csarnoknál, kávéznak és beszélgetnek. Nagy családként próbálnak működni,

szerintük ez a siker egyik kulcsa, ami úgy tűnik, hogy eddig be is jött, hiszen egy 3:2-es veszített meccs a legrosszabb eredményünk a szezonban. Ami a versenyrendszert illeti, a hazaihoz képest több forduló van, a legvégén pedig négyes döntőt játszik a tabella első négy helyét elfoglaló csapat.

Tanultál kint olyat, amit itthon, akár a válogatottban is kamatoztatni tudsz? Mit adott, ad ez a nemzetközi tapasztalat a saját fejlődésedhez?

Játékosként igyekszem minél több mindent magamba szívni és úgy érzem, hogy az elmúlt másfél évben jelentős személyiségfejlődésem mentem keresztül. Olaszországban más szemlélettel játsszák az ülőröplabdát, és bár befejező emberként számítanak rám, mégsem nehezedik rám nyomás. Sok játékhelyzetet egészen másfépp kezelék már, mint korábban, de a mentalitásom is sokat változott. Nem titkolt célom, hogy a játékoskarrierem után teremröplabda-edzőként is tevékenykedhessek. Próbálom figyelemmel kísérni az edzéseket, a felkészüléseket, minden lehetőséget megragadok, hogy tanuljak és tapasztalatot szerezzek.

Hogy látod, mennyit fejlődött a sportág hazánkban és nemzetközileg az elmúlt években?

Folyamatosan figyelemmel kísérjük a teremröplabdát mind technikailag, mind taktikailag és igyekszünk felzárkózni a magas színvonalat képviselő csapatokhoz. Az már az előző kontinensbajnokságon is látszott, hogy jó úton haladunk,

férfi és női vonalon egyaránt az európai középmezőny tetején vagyunk jelenleg. Az elmúlt tíz évben érezhetően felgyorsult a játék, amely annak is köszönhető, hogy a parasportolók felkészülése ma már egyre inkább megközelíti a profi szintet, mind fizikálisan, mind mentálisan. A mai modern világban, különösen a közösségi médiának köszönhetően, egyre több ember találkozik a parasportokkal, ez pedig segít abban, hogy közelebb kerüljön hozzájuk ez a világ. Ma már egyáltalán nem ciki parasportolónak lenni, sőt, a visszajelzések alapján egyre inkább menő!

De jó, hogy említetted a figyelmet és a parasportot. Talán méltatlanul kevesebb figyelmet és megbecsülést kap a parasport, szerinted hogyan lehetne ezen változtatni?

Ahogy már említettem, egyre több figyelmet kap, de még közel sem annyit, mint amennyit valójában megérdemelne. Aktív online jelenléttel és különféle érzékenyítő programokkal globálisan is sokat lehetne javítani a helyzeten. Egyre több országban már nem parasportként kezelik az ülőröplabdát, hanem külön szakágként, önálló sportágként – ennek köszönhetően egyre több ép fiatal vonz magához.

Ha egy szóval kellene összefoglalnod és jellemezned a sportágot, mi lenne az?

Meglepő. Sokan csak akkor értik meg igazán, hogy mennyire gyors és összetett ez a játék, hogy milyen felkészülést igényel, amikor kipróbálják. A videók alapján talán egyszerűnek tűnik, hiszen a földön ülve játszunk, valójában rengeteg munka van benne.

Melyek a legnagyobb fizikai és mentális kihívások ebben a sportban?

A legnagyobb kihívást egyértelműen a földön való mozgás jelenti, ez az, ami igazán próbára teszi az embert. Mentális szempontból nem érzek különbséget az úgynevezett „normál” sportágakhoz képest, ugyanolyan koncentráció és nyomás van jelen. Talán, amit még kiemelnék, hogy különböző sérültségi szintű játékosokkal kell együtt dolgozni.

Milyen visszajelzéseket kaptok a közönségtől, azoktól, akik először találkoznak az ülőröplabdával?

Először mindig meglepődnek, amikor meccs előtt a protéziseket bevásárlókocsikban tolják le a pálya széléről... Komolyra fordítva a szót, nagyon sokan azt hiszik, hogy kerekesszékekben játszunk és el sem tudják képzelni, hogyan is néz ki valójában az ülőröplabda. A legtöbb visszajelzés mindig a mozgásunkra érkezik, számukra szinte felfoghatatlan, hogy tudunk a földön ülve egy-egy lökéssel akár egy-másfél métert csúszni a labdaérintés előtt.

Milyen érzés lesz hazai környezetben, a szereteteitek körében Európa-bajnokságon játszani? Mennyi pluszt ad ez Nektek ilyenkor?

Nekem már volt szerencsém 2019-ben hazai rendezésű Európa-bajnokságon pályára lépni és hihetetlen élmény volt! Biztos vagyok benne, hogy a mostani esemény is hasonlóan különleges lesz és remélem, hogy ugyanolyan extázisban és flow-ban tudunk játszani, mint akkor!

Milyen esélyekkel, célokkal, vágyakkal vágtok neki a kontinensbajnokságnak?

A csoportunkban rajtunk kívül csupán egy kiemelt csapat van, így a legjobbakat reméljük. A férfiválogatott úgy gondolom, hogy egy ki-

sebb bravúrral akár az 1-6. hely valamelyikére is odaérhet. A női válogatott esetében, ha sikerülne javítani a két évvel ezelőtti 5. pozíción, már az is nagyon szép eredmény lenne, de ha jobban belegondolok, akár egy érem is benne lehet a pakliban.

Egy-egy hazai rendezésű, rangos nemzetközi esemény milyen hatással lehet a sportágra és annak helyzetére, ismertségére?

2019-ben a játékosoktól, a csapatoktól, a csapatvezetőktől és a ParaVolley Europe képviselőitől egyaránt azt a visszajelzést kaptuk, hogy minden idők legszínvonalasabb kontinensviadalát rendezte meg a Magyar Röplabda Szövetség. Biztos vagyok benne, hogy ez alól az idei Eb sem lesz kivétel. Ez óriási sportdiplomáciai siker, amely biztosan hozzájárul majd a sportág további fejlődéséhez.

Milyen hosszú távú céljaid vannak a sportban?

Szeretnék paralimpián részt venni és BL-t nyerni. Említettem, hogy vannak edzői ambícióim, tehát terveim szerint maradok a röplabdánál a pályafutásom után is.

Volt olyan pont, amikor azt érezted, hogy feladod?

Persze, több alkalommal is előfordult. Szerintem mindenkinek az életében vannak olyan pillanatok, amikor elgondolkodik azon, hogy jó helyen van-e, főleg fiatalon. Nálam a válszerűlésem jelentett egy ilyen mélypontot a karrieremben. Ugyanakkor, ha belegondolok, ez is hozzá tett a személyiségfejlődésemhez. Az ilyen időszakokban különösen hálás vagyok azért, hogy ott volt mellettem a családom, nélkülük biztosan sokkal nehezebb lett volna azt az időszakot átvészelni.

Milyen támogatást kapsz a családotól, a barátoktól?

Gyerekkoromtól kezdve minden támogatást megkaptam a családomtól és a barátaimtól egyaránt, amiért nagyon sokat köszönhetek nekik és nem győzők elég hálás lenni. Hiszem azt, hogy ez az egyik oka annak, hogy most itt tartok.

Van-e olyan ember az életedben, aki különösen sokat segített az utadon?

Említhetnék sok nevet az elmúlt 15 évből. Apályafutásom elején a nyíregyházi csapat játékosai és edzői, akik próbáltak belőlem játékost faragni. Az elmúlt 6 évben pedig a hosszú és kitartó munka meghozta a gyümölcsét Raska Gyulával, Balogh Istvánnal és Nagy Ákos Barnabás gyógytornásszal. Ők rengeteget tettek a fejlődésemért, a rehabilitációmért és a sportolói életmódom kialakításáért. Szerencsés vagyok, hogy ilyen csodálatos emberek vesznek körül – a családom és a stábom egyaránt!

Mivel töltöd a szabadidődet?

Általában családlátogatással, vagy a párommal, Szaszival próbálunk közös programokat kitalálni.

Hogyan motiválsz magad a nehezebb időszakokban?

Van egy könyvem, Kenyeres András Győztes gondolkodás című műve, amit gyakran előveszek, ha mélyponton vagyok. Emellett az edzés motivál még nagyon, mivel abban hiszek, hogy a fejlődés állandó.

Végezetül mit tanácsolnál azoknak, akik hasonló élethelyzetben vannak, de még nem találták meg a saját útjukat?

Minden ember más, de a sportot mindenkinek csak ajánlani tudom, még ha csak tömegsport szinten is. A legfontosabb, hogy próbáljanak rátalálni arra, ami motiválja őket és ne féljenek feszegetni a határaikat, lépjenek túl a komfortzónájukon! Sok esetben kinyílik a világ. Előtttem is bezárult egy ajtó, amikor elvesztettem a lábamat, de akkor még nem tudtam, hogy egy másik ki fog nyílni...

